

Scénář – Pavel Koškár – ZŠ Hamry

Filip Č.: Pavel Koškár se narodil v říjnu roku 1954 do rodiny vojáků v Brně v Husovicích.

Už od dětství tak vyrůstal v prostředí, kde byla armáda a služba vlasti přirozenou součástí života.

Eliška: Rodinná historie ale sahá ještě dál. Jeho dědeček se během druhé světové války zapojil do odboje a stal se záškodníkem.

00:12:43 – 00:12:45

„No děda byl partyzán.“

Eliška: Na konci války se účastnil Pražského povstání, odkud se už nikdy nevrátil.

00:15:05 – 00:15:18

„Jak bylo pražský povstání, tak přefrčely celá ta celá ta četa nebo celá ta skupina odjeli do Prahy nebo přesunul se do Prahy? Tam se zúčastnili pražského povstání a pak se vraceli zpátky.“

Zvuk – jízda tanku (nahrávka zvuk tanku.mp3 – 0:00:00 – 0:00:10)

00:15:34 – 00:15:46

„Velká Bíteš v Domašově tam to dopadlo. Jak to dopadlo, že se srazily ty auta nebo prostě se jak se mýjely, tak ho srazily a přejely a tam ho usmrtily. Takže on se domů ani chudák nedostal.“

Gabča: Odvaha a odpor proti okupaci se v rodině Koškárů zapsaly hluboko. I Pavel Koškár se s podobnou situací setkal už jako čtrnáctiletý chlapec během roku 1968, kdy během srpnové invaze vojsk Varšavské smlouvy byl součástí skautského hnutí jménem Junák – svaz skautů a skautek ČSSR. A cože onoho 21. srpna 1968 pan Koškár dělal?

00:18:06 – 00:18:22

„Já vím, že tenkrát s kamarádem Graclem jsme sundávali cedulky z baráku. Já konkrétně jsem měl za úkol očistit Garhulákovou a kus Dukelský a sundat všechny cedule.“

00:19:01 – 00:19:32

“A tím aspoň tak nám to vysvětlovali, tím, že my znemožníme orientaci. Podle mapy města Brna třeba, a to když sundáme názvy ulic, tak oni budou bloudit. No ono to sice je pravda, ale našli si cestu stejně a Ty Sověti tam tenkrát přijeli a vím, že na konci té Gargulákové byly nějaký 2. Děla a nějaká samohybka, která teda měřila na tu zbrojovku zezadu, aby se nevynášeli zbraně a takový.”

Zvuk – výstřel z děla (nahrávka zvuk děla.mp3 – 0:00:00 – 0:00:02)

Filip K. Už tehdy se aktivně zapojil do odporu, byť po svém a s dětskou odvahou. Možná právě tyto rodinné příběhy, zkušenosti z dětství i události roku 1968 ho později přivedly k rozhodnutí vstoupit do armády.

Barča: Možná i proto se pan Koškár stal vojákem a navázal tak na odkaz svého dědečka.

Filip Č.: Děkujeme panu Koškárovi za jeho vstřícnost a za to, že nám umožnil nahlédnout do svého životního příběhu.